

*"Er komt weer een dag om te zingen, oh mensen wat fijn,
een dag om te springen, gelukkig te zijn.
Ik ben al tevree met een sprankje licht,
een vriendelijk woord, een lachend gezicht."*

Ter herinnering aan een bijzondere vrouw en moeder

Coby Rabelink-Takkenkamp

echtgenote van Jan Rabelink

Coby werd geboren op 12 april 1939 in Doetinchem en zij overleed, voorzien van het Heilig Sacrament der Zieken, op 10 december 1996 in het St. Elisabethziekenhuis te Tilburg.

Wij danken u voor uw medeleven en belangstelling tijdens haar verblijf in het ziekenhuis en voor uw steun na haar overlijden.

Veel dank van ons gaat uit naar specialisten en verplegend personeel van de ziekenhuizen in Enschede en Tilburg.

Lieve Coby, mam,

Op 10 december kwam er een abrupt en voor ons onbegrijpelijk einde aan jouw aanwezigheid in ons gezin. Jij ging zo vol vertrouwen een moeilijke weg van onderzoeken en behandelingen in Enschede en Tilburg tegemoet. Iedereen deed daar zijn uiterste best om jou er doorheen te halen; jij had daar een rotsvast vertrouwen in. En wij probeerden jou daarin zo goed mogelijk te steunen. De laatste hindernis leek jij ook te overwinnen, maar het mocht niet zo zijn, jij gleed langzaam uit onze handen.....

Wèg waren jouw hoge verwachtingen van een door ons samen in te vullen periode van meer tijd voor elkaar.

Wèg zijn jouw hobby's, waarvoor jij je met veel enthousiasme kon inzetten.

Wèg is ook de mogelijkheid om te kunnen genieten van jouw zang en pianospel.

Veel heb jij de laatste weken nagedacht over wat misschien zou kunnen gebeuren, waarbij jij -tot het laatst toe- aan allen die jou dierbaar waren hebt gedacht. Dit heeft ons in deze moeilijke dagen enorm geholpen om in jouw geest beslissingen te kunnen nemen in zeer moeilijke en emotionele zaken.

Gedurende al die jaren dat je bij ons was, wilde je altijd geven, waarbij een blij gezicht voor jou het fijnste dank-je-wel was.

Wij zullen proberen met ons allen 'jouw lijn' door te zetten om elkaar die gezelligheid en warmte te geven, die we van jou altijd gewend waren. Dit laatste zal ons helpen om in gedachten weer bij elkaar te zijn. Wij rekenen daarbij een beetje op jouw steun vanaf de plaats waar je nu bent en die je dubbel-en-dwars hebt verdiend.

Coby, mam, we zullen je missen...

Bedankt voor meer dan we ooit terug hadden kunnen doen.

Jan
Daniëlle en Cuno
Machiel